

יוחנן להקל, הואיל וישראל דר אתו בחצר —

ולא מסתבר לומר שחכמים חולקים מן הקצה אל הקצה ויאסרו על אף שמפתח וחותם בידו, כל זמן שאינו מעמיד שמירה.

ומסקינן: **ואלא**, חכמים חולקים **אסיפא** **דרישא**, על הדין השני, ביינו של ישראל הנמצא בחצר של גוי והישראל אינו דר באותה חצר —

דקאמר תנא קמא, שהתנא קמא סובר: **בחצר אחרת מותר, והוא**, בתנאי שמפתח וחותם בידו, משום שהגוי מפחד לזייף את המפתח או את החותם, שמא ירגיש בו הישראל, אף שדר בחצר אחרת —

על דין זה שנתה הברייתא: **וחכמים אומרים: לעולם אסור, ואף שמפתח או חותם בידו — עד שיהא שומר יושב ומשמר, או עד שיבא ממונה הבא לקיצין.**

ותמהינן: **ממונה הבא לקיצין**, לעתים קבועות?! **אדרבה, גריעותא הוא**, דבר זה רק מגרע את השמירה, שהגוי יודע גם את העתים שהשומר אינו משגיח עליו, ואז יגע בייך?

ומתריצין: **אלא**, צריך לתקן את לשון הברייתא, (168) ולומר כך: **עד שיבא ממונה שאינו בא לקיצין**, אלא לעתים מזדמנות בלתי קבועות, ומפחד ממנו הגוי בכל שעה

והממונה באים לעתים קבועות. ובהמשך מקשה הגמרא: **אדרבה! אם יש לו שעה קבועה, אין הגוי מפחד בשאר השעות, ויגע בייך.**

ומקודם מבאר הגמרא את דברי חכמים, על איזה מארבעת דיני הברייתא חולקים חכמים על רבי מאיר.

הכמים — אהייא, על איזה דין דבריהם מוסבים?

אילימא, אם נאמר **אסיפא**, על הדין הרביעי שאמר רבי מאיר, שכאשר הגת והיין הם של הגוי והישראל דר בחצר אחרת אסור אפילו כשהמפתח וחותם בידו —

קשה, מה חידשו חכמים ואסרו? הלא **תנא קמא נמי, מיסר קא אסר?** [ואין לומר שבאו לחדש היתר ביושב ומשמר, דפשיטא, דלכל הדעות ולכל האופנים — מותר כאשר מעמיד שמירה].

ואלא, אם תאמר, שחכמים באים לחלוק **ארישא דסיפא**, על הדין השלישי, כשהיין והגת הם של גוי, וישראל דר באותה חצר, שרבי מאיר התיר בתנאי שמפתח וחותם ביד ישראל. ועל היתר זה באים חכמים לחלוק, ולאסור —

לא משמע כן, **והא קאמר ליה רבי יוחנן לתנא: תני! אף על פי שאין מפתח וחותם בידו, משמע, שבאופן זה פשוט לו לרבי**

שינתה את נוסח הברייתא. אבל הריטב"א מפרש: מה שאמרה הברייתא "הבא לקיצין", מתפרש, שאינו בא בשעה ידועה, אלא לקיצין הרבה שאינם קבועים.

לעשות כן, שמא במשך הזמן יעמוד ישראל על האשפה והדקל ויראהו טורח.

168. מדברי הרי"ף משמע שהגמרא בתירוצה